

WARZY
ej.
sów wielbią w pieśniach
Owidjusz nazywa je
is" („pieczęć Amora")
obraz swojej ubóstwa
ak się wyraża o doleca
zy: „Jaśniej, niż w
sieją one wokół
ac o tkance tłuszczowej
ypada, iż ona to właś
modeluje twarz, czyni ją
równomiernym i
e tylko dopóty, dopóki
astyczność skóry. Gdy
cz związa swoim ciałem
tracą swój właściwy
czność, przestają być
wieża i zjawia się gość
niepożądany — zmarszczki
rozpływa się", a prócz
zjawiają się pierwsze
lżające się starości.
bieta zmuszoną jest
ana, rozpaczliwą i
esto beznadziejna walki
a część twarzy, t. j. czoło
intelektu, środkowa
dolna — instynktów,
trzech tych części twa
ze wskazaniami wyżej
możno też ogólnie, że wiek
warzy bywa dowodem
żliwości. Ruchliwość
zaważnie w środkowej
część właśnie nadaje
warzy kobiecej. U kobiet
za meską przeważa ro
i, dolna zaś bywa nie
lub też szczelki, usta
był silnie się uwydatn
tego, czy rozum,
zmysły przeważa bi
an duszy i ciała kobie
jej twarzy, na tej istn
rtej" dla tego, który
ad.
oczy są bezsprzecznie
zdoba twarzy kobiecej,
drgająca dominująca
lecie architektury
decydują wyjątkowo
a nos, który według
tów jest klejnotem, zdo
ym wyraz całej twarz
powinna być wysmiał
Grzbiet nie powinien
ostrym, ani zbyt płask
as — zbyt opadać lub
ze.
również jak nos, stan
widzialną twarzy kobie
się wpływem de
szko kobiece powinno
żowe, w kształcie mus
dobrze. Duże, blade
bardzo specyficzne
zw. odstające uszy.
ogólnych zarysach ar
d twarzy kobiecej.
netyka nie jest zdoln
architektury, lecz mo
wyraz, uduchowić r
ogólny wykład, popr
tacie niejako opr
knem światłem twarz
każdy to przyzna —

Ceny ogłoszeń
Przed tekstem 1-za strona 40 gr
za w. m/m 1 linia, stawka 1 linia w
tekście 40 gr. nakładem 25 gr. zwy
zalne 15 gr. strona 10 linów dru
nie 12 gr. za wyraz dla poszuku
zwek pracy 10 gr.; najmniejsza ogło
szenie 120 st.; dla bezrobot. i st
ogłoszenia dwukolorowe o 50 proc.
tęższej; ogłoszenia zagraniczne i tró
kolorowe o 100 proc. drożej.
Całkowite druk. i kreś. ogłoszeń admi
nistracja nie odpowiada
P. K. O. Nr. 68009

Przezięty kościół.

Augustyna w Jupille koło
w Belgii został przezięty, po
jej twarzy, na tej istn
rtej" dla tego, który
ad.
oczy są bezsprzecznie
zdoba twarzy kobiecej,
drgająca dominująca
lecie architektury
decydują wyjątkowo
a nos, który według
tów jest klejnotem, zdo
ym wyraz całej twarz
powinna być wysmiał
Grzbiet nie powinien
ostrym, ani zbyt płask
as — zbyt opadać lub
ze.
również jak nos, stan
widzialną twarzy kobie
się wpływem de
szko kobiece powinno
żowe, w kształcie mus
dobrze. Duże, blade
bardzo specyficzne
zw. odstające uszy.
ogólnych zarysach ar
d twarzy kobiecej.
netyka nie jest zdoln
architektury, lecz mo
wyraz, uduchowić r
ogólny wykład, popr
tacie niejako opr
knem światłem twarz
każdy to przyzna —

Straż sowiecka zastrzeliła 20-stu obywateli japońskich.

Nieudany zamach na most kolejowy.

Moskwa, 12 kwietnia. (Tel. wł.) So
wiecka agencja telegraficzna „Tass" donosi,
że białogwardziści usiłowali
wysadzić w powietrze
wielki most kolejowy na rzece Dżungari
na linii Wschodnio-Mińskiej Kolei. Zamach
w ostatniej chwili udaremniono.
Według agencji „Tass" białogwardziści
mieli zważyć winę za wysadzenie mostu
na Sowiety, by w ten sposób poróżnić je z
Japonją.
Wschodnio - chińska kolej jak wiadomo
ma
doniosłe znaczenie strategiczne.
dla Japonji tamtędy bowiem idą główne
transporty wojskowe. Wohee ciężkich walk
z partyzantami wysadzenie mostu byłoby
wielkim ciosem dla Japonji.

SUKCESY CHIŃCZYKÓW.
Tokio, 12 kwietnia. (Tel. wł.) Japońskie
agencje telegraficzne donoszą o zastrzele
niu przez sowiecką straż graniczną 20-
stu obywateli japońskich Koreańczyków
w czasie przekraczania przez nich granicy.
W całej Mandżurji w dalszym ciągu
oświecają i powiększają.

Wybuch wulkanu Domoio.

Nieznany los miasta.
12 kwietnia. Wulkan Domoio w Argentynie
niepodzielnie niespodziewanie wybuchnął z
wielką siłą.
wielki niepokój.
kolejnych ludnego miasteczka

Przymiemy jezioro pod Świeciem.

Stan kulminacyjny wylewu 14 b. m.
12 kwietnia. (Od wł. kor.) W Wielkiej
Wielkiej przedstawiła jedno wielkie jezioro
z którego wylaniają się rzeki i dachy za
lądów. Komunikacja z Chełmem

Podpisanie umowy polsko-sowieckiej małym ruchem granicznym.

12 kwietnia. Zakończyły się pod
trzech miesięcy na pograniczu polsko-sowieckim
rozwinięcia przedstawiła jedno wielkie jezioro
z którego wylaniają się rzeki i dachy za
lądów. Komunikacja z Chełmem

Anglja nie przejmuje się groźbami Irlandji.

Odpowiedź na postulaty de Vaiery.
Londyn, 12 kwietnia. (Tel. wł.) Rząd
angielski ogłosił w Izbie Gmin oświadczenie,
w którym stwierdza, że rząd irlandzki ze
swoim premierem znajdują się na mylnym
drodze.
Żyją oni w przeszłości
i cierpią na manję prześladowczą, zapominając
że o prześladowaniu niema już

Tragedja młodej dziewczyny.

Krwawa zemsta na burzycielce rodziny.
Lwów, 12 kwietnia. W domu przy ul. Rycerskiej
39 we Lwowie popełniona została krwawa
zbrodnia, której śmigną bohaterką jest 14-letnia
dziewczyna, Maria Urbanjuk, córka ślusarza
kolejowego. Ubanialkówna, palając nienawisć do
kochanki ojca, 54-letniej Antoniny Markiewicz
z powodu której oświeca i porzucił matkę,
ugodziła z tyłu siekierą Markiewiczową w
głowę. Ciężko ranną odwieziono pogotowie
ratunkowe do szpitala.
Jak wykazały dochodzenia policyjne, Urbanjuk
rozszedł się z żoną przed 8 laty, wzięwszy
sądową separację. Córkę pozostawił przy
żonie, syna zaś zabrał ze sobą i zamieszkał
wspólnie z Markiewiczową. Młoda zabójczyni
przyszła krytycznego wieczoru w odwieziny do
ojca i skorzystała z chwili pozostawienia jej
sam na sam z Markiewiczową.
Śledztwo zmierza do wykazania, czy Urbanjuk
dokonała zbrodni pod wpływem matki. Ze
względu na młodość

Zgon człowieka-kuli.

Kapitan Frank Hawks, słynny lotnik amerykański,
zwany człowiekiem „Kulą" odniósł podczas
kajastrofy samolotowej w Massachusetts tak
ciężkie rany, że zmarł w kilka godzin później
w szpitalu.

Różnica zdań w zarządzie głównym Związku Strzeleckiego.

Warszawa, 12 kwietnia. Na ostatnim posiedzeniu zarządu głównego Związku
Strzeleckiego z powodu różnicy zdań zgłosili swoją rezygnację z członkostwa zarządu
panie Steinowa, senator Jaroszewiczowa, oraz profesor
Sujkowski. Po opuszczeniu przez te osoby
posiedzenia zarząd postanowił rezygnacji nie
przyjmować i starać się o pozostanie wszystkich
trzech członków.

Koncert w Muzeum Narodowym.

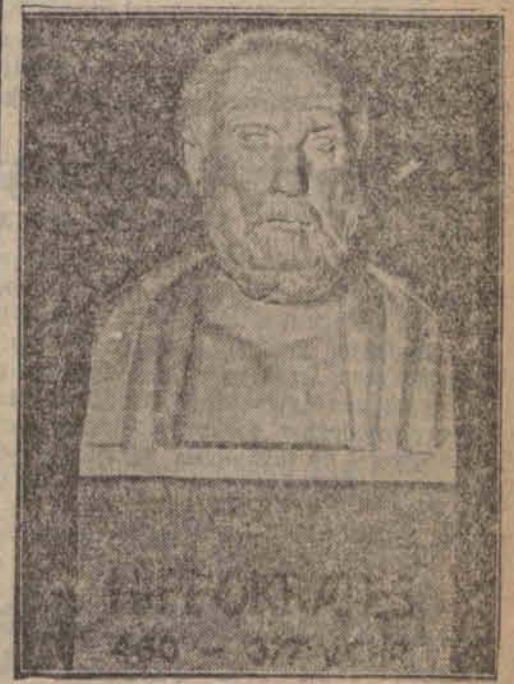
W Muzeum Narodowym w Warszawie odbył się koncert dwóch laureatów konkursu im. Chopina:
Aleksandra Urnińskiego i Imre Ungara. Zdjęcie przedstawia Aleksandra Urnińskiego przy fortepianie
Chopina. W cerkwi na Pradze odbyła się ceremonia poświęcenia archimandryty Polikarpa Sikorskiego na biskupa
cerkwi prawosławnej. Zdjęcie przedstawia duchowieństwo i przedstawicieli Rządu opuszczających świątynię
po ceremonii.

Konsekracja biskupa prawosławnego.

W Muzeum Narodowym w Warszawie odbył się koncert dwóch laureatów konkursu im. Chopina:
Aleksandra Urnińskiego i Imre Ungara. Zdjęcie przedstawia Aleksandra Urnińskiego przy fortepianie
Chopina. W cerkwi na Pradze odbyła się ceremonia poświęcenia archimandryty Polikarpa Sikorskiego na biskupa
cerkwi prawosławnej. Zdjęcie przedstawia duchowieństwo i przedstawicieli Rządu opuszczających świątynię
po ceremonii.

„Ojciec medycyny“.

Rząd grecki ofiarował dla Muzeum Higieny rzeźbę słynnego lekarza starożytności Hippokratesa, zwanego „ojcem medycyny“.

Zabójcy ś.p. Waclawskiego przed sądem.

Echa zająć listopadowych w Wilnie.
Wilno, 12 kwietnia. W piątek o godzinie 10.15 rano rozpoczął się w Sądzie Okręgowym w Wilnie sensacyjny proces o zabójstwo studenta ś. p. Waclawskiego, które miało miejsce w czasie głośnych zająć w listopadzie roku ub.
Na ławie oskarżonych zasiadają Wulf, Zaikind i Ogus, którym akt oskarżenia zarzucano dokonanie zabójstwa. Jak wiadomo, ś. p. Waclawski, ranny w czasie zająć, otrzymał śmiertelny cios kamieniem w głowę w chwili, gdy przewożono go na stację pogotowia. Oskarżonych broni 5-ciu adwokatów.
Na rozprawę wezwano przeszło 30-tu świadków, wśród których znajdują się liczni studenci oraz rektor i profesorowie Uniwersytetu Stefana Batoryego.
Oskarżeni w tym procesie przebywają na wolności za kaucją 3 tys. złotych.

Sowiety wyrzucają politykę ze szkoły.

Życie żąda powrotu do nauki.
Moskwa, 12 kwietnia. Prasa donosiła przed niedawnym czasem, iż rząd sowiecki, zaniepokojony stanem umysłowym rozpolitykowanej młodzieży, postanowił położyć kres t. zw. robocie politycznej.
Wydany został okólnik, określający ściśle godziny i dni, w których można uczelnio kształcić w duchu partii komunistycznej, resztę zaś czasu winno poświęcić nauce.
Obecnie idąc dalej w tym kierunku, prezydium i centralny komitet Rosji sowieckiej wydały rozporządzenie, zakazające w szkołach pierwszego i drugiego stopnia wszelkie organizacje, instytuty i zebrania komunistyczne, nie mające bezpośredniego związku z nauką szkolną. Do 1 czerwca polecono usunąć ze szkół wszelkie organizacje nieszkolne i oddać lokale szkolne wyłącznie na potrzeby nauki.

Maszyna do pisania za 20 złotych.

Szwajcarski wynalazca Polleton skonstruował elektryczną maszynę do pisania, której cena wynosi zaledwie 2 dolary.

Dolar i funt w Łodzi

Prywatnie dolar papierowy w żądaniu 8.89, w płaceniu 8.87; dolar złoty w żądaniu 9.05, w płaceniu 9.03; funt angielski w żądaniu 34.00, w płaceniu 33.75; rubel złoty w żądaniu 4.95, w płaceniu 4.90; marka w żądaniu 2.11, w płaceniu 2.10; za 100 franków francuskich w żądaniu 35.25, w płaceniu 35.00

KINO „ZACHETA“
Dziś i dni następnych
Wielkie arcydzieło dźwiękowe p. t.
„NOCE KAUKASKIE“
W rolach głównych: Gina Hanes, Nestor Arjani.

Dwie rasy „Szanghaj Express“.

Władysław Stypułkowski i Roman Furmański

robotnych...
Pabjanie wybrany...
planu regulacyjnego...
pracowany został przez...

...on teren L. w...
nie od Parku Wolności do...
Dąbrowy za Skrzem i...
Przewiduje szereg...
znaczne rozszerzenie...
warza konieczność...
kamienie.

...zmniejsz...
...leniędzy...
...402 rzemieśln...
...woźnic i dorozkazy...
...ogrodników; 51 —...
...147 — pomoc handl...
...wolne zawody; 4 —...
...18 — przemysłow...
...61 — innych...
...bez zawodu.

...J. NAD...
...przyjęt od 3-5 i od...
...Nr. 7.

...OLA...
...GUM. IF

...FARB...
...Mechanicznej...
...Piotrkowska 106.

...Larzycka...
...28.

...i Ogłosz...
...EN

...81. Tel. 112...
...z na rok 1932...
...oraz zagranicze jak...

...Kobieta...
...Widomości...
...Kino...
...Moje Pismo...
...Berliner...
...B.Z. am...
...Wiener...
...Berl. Ilust...
...Woche...
...Elegants...
...ost, oraz...
...owe do...
...nych.

...MORZA...
...w pol.

Kult poległych w Japonii.

RAMAT TRZECH BOHATERÓW.

Wojna chińska na deskach teatru.

Tokio w kwietniu. W Japonii wita powracających z placu wojny. Widziałem jednakże na ulicy Tokio, naprzeciwko Hibiya, przejeżdżające samochody pełne żołnierzy, wydających okrzyki, wymachując chorągiewkami publicznie.

Wojna chińska na deskach teatru. Zmiana dekoracji: znajdujemy się z drugiej strony muru naprzeciwko olbrzymich okopów chińskich, wśród dymu i ognia walki, trzasku karabinów maszynowych i świstu kul. Na scenie wybiegają trzej żołnierze z ciężkim i długim pociskiem dynamitowym. Jeden z nich pada, a dwaj inni zatrzymują się dla zapalenia lontu. Mogliby w tej chwili rzucić bombę i ukryć się bezpiecznie, lecz zdecydowali zanieść ją pod same zasieki z drutu kolczastego i idą dalej. Zniecałkowana rozlega się odgłos strasliwego wybuchu, który ku czerwonemu niebu wyrzuca tysiące odłamków, podczas gdy z sali, orkiestry i z poza kulis wyskakują setki żołnierzy japońskich, którzy przez wylot w zasiece rzucają się z dzikim wrzaskiem na Chińczyków.

Widowisko, niesłychanie realistyczne, budzi grozę i niepokój. W tej chwili kulminacyjnej na widowni słychać aplauz i okrzyki: „Banzej! banzej!”

Entuzjazm, jak na tłum pięciotysięczny, jest słaby i milknie wkrótce. Ludzie Wschodu są bardziej umiarkowane w wylicie swych uczuć i opanowują je

niele zainscenizowany. Widzimy okopy japońskie wśród nocy. Słychać odgłos armat. Jakiś oficer naradza się ze swymi żołnierzami. Atak Chińczyków spodziewany jest o świcie. Chodzi o to, by ich wyprzedzić, ale zasieki z drutu kolczastego oparły się wysiłkom artylerji. Któż więc wysadzi je w powietrze dynamitem? Zgłaszają się trzej ochotnicy.

Widowisko, niesłychanie realistyczne, budzi grozę i niepokój. W tej chwili kulminacyjnej na widowni słychać aplauz i okrzyki: „Banzej! banzej!”

Entuzjazm, jak na tłum pięciotysięczny, jest słaby i milknie wkrótce. Ludzie Wschodu są bardziej umiarkowane w wylicie swych uczuć i opanowują je

Entuzjazm, jak na tłum pięciotysięczny, jest słaby i milknie wkrótce. Ludzie Wschodu są bardziej umiarkowane w wylicie swych uczuć i opanowują je

lepiej. U nas, albo w Paryżu lub Londynie, scena tego rodzaju wywołałaby zgola inne objawy entuzjazmu.

Po ukończonym dramacie rozpoczęła się natychmiast ceremonia żałobna w cześć pamięci trzech bohaterów, z których nie znaleziono najmniejszych nawet szczątków. Generał oficerowie i żołnierze kolejno składają pokłon przed ołtarzykiem, na którym jak w „foyer” teatru złożono broń poległych i wszystkie drobizgi, jakie mieli w swych torbach. Każdy swoją ofiarę: ciastka, saké (napój z ryżu), tytoń i inne bagatelki, lubiane przez żołnierzy. Jeden z nich, nie posiadając żadnego daru do złożenia, ustawił na środku ołtarzyka swą manierkę z wetkniętą gałązką drzewa śliwkowego — gest czy sto japoński i bardzo wzruszający. A potem tłumy rozeszły się w milczeniu z spokojnymi nierochomymi twarzami i zagadkowym uśmiechem Azjatów.

Grzybowski.

Grzybowski.

Zdrowa myśl emigranta. Wioska na sprzedaż.

Kto uszczęśliwi 25 rodzin?

Tu nie chodzi o majątek obszarniczy, nie. Cała wioska z wszystkimi zabudowaniami, inwentarzami, gruntem, drogami publicznymi, ze wszystkim, co stanowi osadę, jest do sprzedania za... 500 tys. fr.

Wioska ta nazywa się Aubepine, znajduje się w Burgundji, po francusku Bourgogne, gdzie produkują najlepsze czerwone wina na świecie, sławny „Burgund”.

Podaje, że w całej wiosce znajdują się jeszcze dwie obce rodziny, „etranżerskie” jak podkreśla, które też wyjeżdżają w najbliższym czasie, bo ich nie wiąże z miejscem, a w opuszczonej wiosce czują się niesamowicie.

Cena wywoławcza 500 tys. fr. To nawet nie tak dużo. W związku z tem jeden z emigrantów pisze: Gdyby tak w naszej ambasadzie znalazło się te 500 tys. fr. Gdyby tak kupiono tę wioskę i wsadzono do niej 25 rodzin polskich dając im możność pracy i spłaty za grunt na długie raty? Co myślicie, czy byłby to zły interes?

25 rodzin to lekko licząc najmniej 100 ludzi; mieliby gotowe zabudowania, inwentarz martwy, gotowe pole — ot, kupić jeszcze jakiego konika, jaką krowinę i prosiaka i dalej z plugiem w pole. Ale to marzenia ścietej głowy. Na to nasze władze nie mają funduszy. Mam jednak bogatych przemysłowców polskich. Maja kapitały. Mam też w Paryżu bogatych arystokratów, dla nich nie znaczy jakieś 500 tys. fr. Gdyby tak który przemysłowiec lub arystokrata ulokował ten fundusz w tej wiosce, zakupując ją i odsprzedając, na spłaty polskim rodzinom. Co, czy nie dobry może interes? Już nie mówmy o szlachetnym czynie, ale poprostu o interesie.

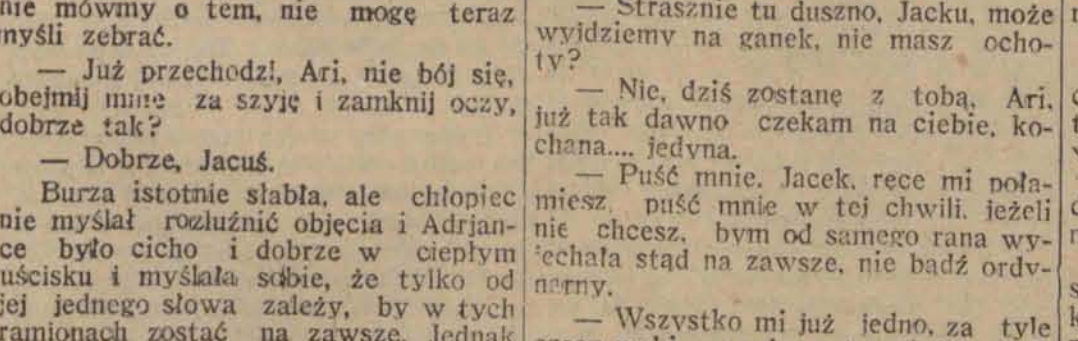
Ulokowanie 500 tys. fr. mieliby trwałe zagwarantowanie, polscy wychodzący jak najchętniej odkupiliby zagrody z rolą, spacyliby w raty, a procent byłby czystym zyskiem dla tego przedsiębiorczego przemysłowca lub arystokraty. Tu, to już nie marzenia ścietej głowy, ale czysty i pewny interes.

Przeciwno grypie, przeziębieniu

Ważne jest, aby w czasie choroby nie zwodzić się do niezdrowych sposobów leczenia. Należy niezwłocznie zastosować tabletki Tegal, które usuwają te chorobotwórcze obławy. Nieszkodliwe dla serca, żołądka i innych organów. Spróbujcie i przekonacie się sami, lecz zadajcie we własnym interesie tylko oryginalnych tabletek Tegal. Do nabycia we wszystkich aptekach. Nr. rej. M. S. W. 1364. Cena złotych 2.—

Odnalezienie grobu Attyli?

Zanek Schapellors koło Salzburga, w którego parku znaleziono według twierdzenia archeologów grób króla Hunów Attyli.

Zanek Schapellors koło Salzburga, w którego parku znaleziono według twierdzenia archeologów grób króla Hunów Attyli.

Popierajcie Przemysł Krajowy!

Przemysł krajowy jest podstawą naszego państwa. Popierajcie go, kupujcie towary krajowe, abyśmy mogli się rozwijać i stać się silniejszą państwem.

Pół miliona komunistów w Stanach Zjednoczonych.

Kongres waszyngtoński powołał komisję do badania bolszewizmu w Stanach Zjednoczonych. Przewodniczący tej komisji, Hamilton Fish naliczył w Stanach Zjednoczonych 500-000 do 600-000 komunistów, którzy stoją pod bezpośrednimi rozkazami Moskwy, i że celem ich jest wywołanie rewolucji dla objęcia siłą i gwałtem rządów Stanami Zjednoczonymi.

Fish krytykował kapitalistów amerykańskich, że dla chwilowego zysku rujnują swój kraj i dają na kredyt Sowietom materiały budowlane, surowce i gotowe fabrykaty, wysyłając najlepszych swych inżynierów, pozwalając tem samem Moskwy na przeprowadzenie pięcioletniego planu odbudowy

(„piąteletki”) który jeżeli się powiedzie, będzie groźnym dla Stanów Zjednoczonych. Żaden inny kraj w świecie nie jest narażony w takim stopniu na walkę ekonomiczną ze strony Rosji, jak Ameryka, gdyż oba te kraje produkują te same płody ziemi, i Stany Zjednoczone będą w niej dalekiej przyszłości

zalaną nim towarem rosyjskim. Fish twierdzi dalej, że 99 procent komunistów w Ameryce, to obcokrajowcy a 90 procent działają w letnich obozach bolszewickich pod New Yorkiem, to dzie ci obcokrajowców.

Nie obcokrajowcy, jak zwani „fory nerzy” są winni szerzeniu się bolszewizmu, ale obecna depresja.

ma siły, by ją za to zniecierliwić i stoi jak sztabak i boi się obudzić i z tęsknotą czeka spojrzenia tajemniczych oczu.

Słońce grało coraz mocniej, Jacek chrząknął i delikatnie dotknął jedwabnych kosmyków, których fale porozkryła wilgoć nocy i teraz leżały załóżnie rozsypane koło uspiętej twarzy.

— Ari, malutka — szepnął. Nie poruszyła nawet noskiem.

— Adrijanko, głowa ci zaboli — rzekł głośnie i wtedy otworzyła oczy i spojrzała zdumiona, potem roześmiała się.

— Ładnie spędziłam noc, o! wszystkie gnatki mnie boją. Która godzina, Jacek?

— Z Bożej Łaski dziesiąta, księżniczko.

— Co? I dopiero teraz mnie budzisz, człowieku! Śniadanie jadłeś?

— Nie, to jest piłem tylko mleko — Dłaczego?

— Nie miałem apetytu.

— Zaraz przyjdę, czekaj na mnie. Ubrała się i umyla piórkiem. Pałatowała Jacek serdecznie, ziedli razem śniadanie, odprowdziła go potem do dworu i Jackowi zdawało się, że noc była tylko przykrym snem, ale Ari myślała co innego, bo po załatwieniu wszystkich gospodarskich czynności napisała do ojca krótki list.

Kochany mój Tatusiu. Skończyły się już moje wakacje i pierwsza lekcja życia. Jestem wciąż ta sama Ari, Tatusiu, tylko chciałabym z tobą porozmawiać. Chciałabym też mieć trochę jakąś posadę, czy nie pomożesz mi w tym, Tatusiu? Potrafię dużo rzeczy. Jestem silna i zdrowa i zadanej pracy się nie wstydzę. Do domu przecież wrócić nie mogę. Muszę być samodzielna. Pomóż mi, Tatusiu.

Twoja Ari. (Dłaczego?)

Wiry miłości

Przedruk wbrewleny Powieść

Streszczenie początku:

— Nie... och, jak grzmi... Jacek, nie mówmy o tem, nie mogę teraz myśleć zebrać.

— Już przechodzi, Ari, nie bój się, obejmij mnie za szyję i zamknij oczy, dobrze tak?

— Dobrze, Jacek.

Burza istotnie słabła, ale chłopiec nie myślał rozluźnić objęcia i Adrijance było cicho i dobrze w ciepłym uścisku i myślała sobie, że tylko od jej jednego słowa zależy, by w tych ramionach została na zawsze. Jednak tego „na zawsze” z Jackiem bała się, bo coś jej wciąż mówiło, że nie tak wygląda prawdziwa miłość, miłość, którą każdy człowiek przeżywa tylko raz, która jest nieodgadnionem misterjum dwóch dusz, ich najwspanialszą modlitwą za dar życia. Jakże często ludzie mylą się i biorą przywiązanie, przyjaźń, wreszcie sympatię, za ten królewski dar, a kiedy poniewczasie poznają błąd, jest już za późno. Siwieje włosy, oczy tracą blask, a serce zdolność czerpania szczęścia.

Ari była za młodą, by mogła tę świadomość zaczerpnąć z życia, ale miała intuicję, miała instynkt, taki sam jak ten, który każe królowej pszczoł lecieć w błękity, by tam ją znalazł kochanek, jak i ten, który kwiatów na noc korony stulać każe.

— Ari, powiedz mi, o czym myślisz?

— Sama nie wiem, właściwie nie nie myślę, mam ochotę spać.

— To zaśnij, tak u mnie na rękach. Mijczeli chwilę oboje. Na niebie zaczęły mrugać gwiazdy. Uciekło już zupełnie. Ari zsunęła się z kolan Jacka i otworzyła okno.

— Jacku, czujesz jak pachnie?

— Tak, oświeciło się, ładnie jest. Jakaś ty śliczna, Ari.

Spojrzała na niego uderzona nienaturalnym tonem jego głosu i przelekła się.

— Strasznie tu duszno, Jacku, może wyjdziemy na ganek, nie masz ochoty?

— Nie, dziś zostanę z tobą, Ari, już tak dawno czekam na ciebie, kochana... jedyna.

— Puść mnie, Jacek, ręce mi połamiesz, puść mnie w tej chwili, jeżeli nie chcesz, bym od samego rana wychylała stąd na zawsze, nie bądź ordynarny.

— Wszystko mi już jedno, za tyle czasu meki, za całą moją miłość... Ari! Broniła się rozpaczliwie, wreszcie syknęła.

— Odejdź, odejdź precz, nie jesteś w stodole.

Wyprostował się, stanęła do niego twarzą w twarz z rozwołaniem włosami, z rozdartą na ramionach koszulą.

— Proszę cię wyjdź. Nie jesteś warzaufaniam, nie jesteś dzentelmenem, pieściami miłości nie kupisz.

— Ari, nie masz prawa robić mi wymówek, nie możesz żądać od młodego mężczyzny, by włożył habit zakonny, gdy jest z kochaną kobietą, to jest głupia gra, którą płacę nerwami i zdrowiem.

— Tak, Jacku, ja wiem, zrobiłam głupstwo, że tu z tobą przyjechałam, ale zrobiłabym stokroć większe, gdybym wtedy za ciebie wyszła.

— Dłaczego?

Echa ze stolicy.

Życie Warszawy w kilku wierszach.

W porównaniu z rokiem budżetowym 1931-32 przybyły miastu na rok 1932-33 dług obligacyjny: 1) z 4 i pół proc. pożyczki obligacyjnej z r. 1931 na sumę 19,168,587 zł., 2) z II-jej pożyczki 8 proc. szkolnej z roku 1930 na sumę 12,500,000 zł. Zgodnie z uchwałą rady miejskiej 4 i pół procentowa pożyczka stanowi wynik przerachowania dawnej pożyczki z roku 1903, której część obliczono zgodnie z przepisami polskiej ustawy waloryzacyjnej reszta zaś przeznaczono dla posiadaczy francuskich zgodnie z ustawami francuskimi. Do nowego zadłużenia miasta zalicza budżet kredyty dla wodociągów w wysokości 2,000,000 złotych na budowę domu dla komisji wojskowych 1,300,000 zł. Budżet miejski na rok 1932-33 przewiduje spłatę długów w wysokości 21,500,639 zł. Magistrat wezwany jest przez radę miejską do uregulowania hipoteki placów, na których powstały gmachy mieszkalne, w celu skontrowania pożyczek, zadłużających na ten cel przez miasto w Banku gospodarstwa krajowego.

Opuszcza Warszawa druga szkoła po t. zw. „afrykańskiej” (wytwórnia BWB.) ekspedycja filmowa, udająca się do Egiptu, Palestyny i Syrii. Na czele ekspedycji stanął p. Wł. Markiewicz, kierownik produkcji wielu filmów polskich. Film oparty na ile ciekawego scenariusza realizowanego będzie Aleksander Ford, tworca „Legionu ulicy”, kierownikiem artystycznym jest inż. Weinreich, zaś zdjęć dokonają operatorzy: Welmayer i Vlassak.

Przed kilku dniami wybuchł w Warszawie strajk wyrobczych mięsa koszernego, zatrudnionych w jatkach, poparty przez furmanów, rozwałkowych mięso. Powodem strajku jest o tyle oryginalny, że wyrobcy walczą o walkę z właścicielami jatek o zapłatę za niewykonywaną pracę, gdyż umiłowali sobie pobieranie wynagrodzenia za każdą ćwiartkę mięsa bez względu na to, czy była rabana przez nich, czy też nie. Na 600 jatek żydowskich w Warszawie, 70 proc. właścicieli tych jatek dokonuje odpowiednich czynności bez udziału się do pomocy wyrobczych. Obecnie właściciele jatek pragną sprawę tę uregulować na zasadach obowiązujących w jatkach chrześcijańskich, w których robotnicy otrzymują wynagrodzenie tylko za wykonaną pracę. Miedzy strajkującymi a pracodawcami toczą się bezspornie rokowania. Dotąd porozumienia nie zaklęto, chociaż z jednej strony strajkujących nie brak pogroźek terrorystycznych.

Na koniec r. b. Tow. Zachęty Sztuk Pięknych organizuje Wystawę Sztuki Kościelnej, malarstwa i rzeźby z działem retrospektywnym i współczesnym. Dział współczesny tej wystawy będzie miał charakter konkursowy, zdję przewidziany jest szereg nagród pieniężnych za najwybitniejsze dzieła dotychczas nie wystawione o charakterze kościelnym.

KRATECZKI.

Bójka na drągi.

Dozorcy między sobą.

Są dwa sposoby zapatrywania się na życie: można je sobie uprzyjemnić, albo zatruwać. Łodzianie naogół mają talent do zatruwania nie tylko siebie ale i innym. Łodzianinowi przykro byłoby, gdyby widział przed sobą czyste ulice, słoneczne, uśmiechnięte twarze, kwiatki, drzewka i t. p. Łodzianin boi się chodzić uśmiechnięty, gdyż sądzi, że jeśli komornik, albo urząd podatkowy zobaczy jego uśmiechniętą twarz, zażąda od niego zapłaty długów, podwyższą mu podatki i zechcą podobne plagi tego rodzaju.

Dlatego łodzianin chodzi ponury, spluwa, na chodnik ordynarnie, bez artyzmu, w teatrze wstydzi się śmiać na dobrej komedii, boby go posadzili, że się nie zna na sztuce, dowcipy czyta w skrytości, żeby go przypadkiem kto nie zobaczył jak się uśmiechnie z dobrego kawału.

W cukierni patrzy na gości jak na wrogów swego życia. Obłoży się gazetami i robi „picotakowi” szpetną awanturę, gdy spróbuje jedna z gazet wziąć dla innego gościa, który nie zdążył sobie zarezerwować wszystkich czasopism.

Jest nieuprzejmy i opryskliwy. W tramwaju nigdy nie ustąpi miejsca starszej kobiecie, nawet / kobiecie z dzieckiem na ręku. Czycha na wolne miejsce, gdy zobaczy jej, odycha siłą stojąc przed nią kobiety, by zdobyć to opróżnione siedzenie.

W innych krajach dwa siedzących obok siebie ludzi, czy to w cukierni, czy tramwaju, czy ożdżku, zaczyna młną pogawędkę. W Łodzi jeden patrzy z podoba na drugiego, zastanawiając się, czy sąsiad jest zbrodniarzem, czy tylko zwykłym złoczyńcą. Jeśli sąsiad odezwał się nawet, drugi odburknie coś obraźliwego.

— Nie dotykaj, bo gryzie! — mówi jego twarz.

W poczekalni lekarza, dentysty lub też w każdym niemal łodzianin stara się jakimś podstępem ominąć swoją kolejkę, by dostać się do gabinetu przed innymi.

— Ja tylko na chwilkę w prywatnej sprawie!

Ugawa, że prywatne sprawy załatwia się w prywatnym mieszkaniu, że każdy „tylko na chwilkę”, że nikt niema obowiązku czekać na jego chwilkę, robi wściekłą minę i stara się dostać do lekarza lub t. p. siła. Perwersje działają na niego, jak czerwona płachta na byka.

Każdy łodzianin stawia sobie za cel życia ominięcie kolejki. Dlatego też pewno jest tyle plajt.

ECHA ZIMY, KTÓRA NIE MINĘŁA.

Specjalny gatunek łodzian swoje ponure usposobienie okazuje w bójkach, które zazwyczaj wyprawiane są bez żadnego konkretnego powodu. Spotka się dwóch takich bimbów, spojrzą sobie w twarz i uważają, że jeden drugiego obraża samym wzrokiem. I cap za lby.

Tak mniej więcej było i w historii poniższej.

Dozorcami domów nr. 10 i 12 przy ulicy Braterskiej są Mieczysław Składa i Tomasz Defiński. Jak wszyscy łodzianie, tak i dwaj dozorczy nie palali ku sobie zbytnej sympatii.

Gdy 20 lutego r. b. skutkiem deszczu i mrozu, chodniki przed ich domami nabrały wyglądu grudy, i zmuszeni nakazem policji do oczyszczenia ich dwaj dozorczy pracowali, denerwowali ich wzajemny widok. Tem tylko chyba tłumaczy się, że bez żadnego konkretnego powodu nagłe wzmieli się za lby i zaczęli okładać drągami.

Stwierdzono, że pierwszy zaczął Składa, ale Defiński nie pozostał mu dłużny.

Dziarski dozorczy rozdzieliła dopiero policja, spisując im odpowiedni protokół.

Sąd Grodzki skazał Mieczysława Składę na 60 złotych grzywny z zamianą na 9 dni aresztu zaś Tomasza Defińskiego na 20 złotych grzywny lub 3 dni aresztu.

Jerzy Krzeci.

Radio-kącik

RASZYN, środa.

11.20 Kom. meteor. Gł. Wojsk. St. Met. dla komunikacji lotniczej. 11.45 Przegląd Prasy Polskiej. 11.58 Sygnał czasu. 12.05 Program na dzień bież. 12.10—13.20 Płyty gramofonowe. 13.20 Głosy z Państw. Inst. Muz. 13.35 Melodie operowe (płyty). 14.45 Utwory na gitarę bawarską (płyty). 15.05 Kom. gospod. i giełdowa. 15.15 Komunikat harcerski. 15.20 Włodzimierz Tow. Kooperatystów. 15.25 Odczyt z cyklu dla maturalistów szkół śr. (dział „Historia”). „Wojsko polskie w epoce walców hetmańskich” wygłosił dr. W. Lipiński. 15.45 Kom. dla żegluga i rybaków. 15.50 Odczyt z cyklu dla maturalistów szkół średnich (dział „Literatura”). Aleksander Fredro” wygł. prof. K. Górski. 16.15 Komunikaty. 16.20 Przegląd najnowszych wydaw. omówi prof. H. Mościcki. 16.40 Utwory skrzypc. w wyk. F. Kreislera (płyty) 16.55 Angielski (LinguaPhone). 17.10 „Las a społeczeństwo”, wygł. red. L. Chociński. 17.35—18.50 Fantazje operowe. 18.50 Rozmaitości. 19.15 Kom. rolniczy. 19.25 Program na dzień nast. 19.30

KOENIGSWUSTERHAUSEN, środa.

12.00 Komunikaty, następnie płyty gramofonowe. 14.00—15.00 Koncert z Berlina. 15.00—15.25 Dla młodzieży. Kapitan Dittmar-Patmann: „Jak przeżyłem rozbicie „Titanica” przed dwadzieścia lat”. 16.30—17.30 Koncert z Hamburga 18.25 R. Herfried: „Instrumenty orkiestrowe”. 18.30—18.55 Dr. Hoffmann-Harisch: „Wilhelm Busch, uśmiechnięty poetafilozof”. 19.00—19.25 Dr. Erich Weiler: „Koniec kapitałizmu”. 20.00 Koncert. 20.45 Transm. z Hanoweru. 21.35 Komunikaty nast. muzyka taneczna.

Naiwny urzędnik banku.

Proces o defraudację stu tysięcy złotych.

Z Poznania donoszą: Przez salę rozpraw izby karnej sądu okręgowego przesunęła się ragedja człowieka, godna pióra nowelisty. Czyn sam, to finezyjne oszustwo, obmyślane w najdrobniejszych szczegółach. Motywy tego niecodziennego przestępstwa wywołują poważne refleksje.

Podsądny, to człowiek może żyć, może nawet dobry, przedewszystkim jednak słaby. Ignacy Sędziakowski ma lat 37; był urzędnikiem jednego z poważniejszych banków, aż do chwili wykrycia wielkiej afery sprzeniewierzenia 100 tys. zł.

Co go skłoniło do tak poważnej malwersacji? Prawdopodobnie ocenienie pozabankowe, w jakie się dostał, głównie przyjaźń z zamożnym Antonim Matejskim. Ten ratował oskarżonego nieraz z opresji finansowej, Sędziakowski

często zaciągał pożyczki, lecz z oddaniem ich było trudno. Suma pożyczek osiągnęła wartość 4 tys. zł. Dla czego Matejski tak gorliwie wspomagał Sędziakowskiego, to pozostaje tajemnicą.

Po pewnym czasie Matejski żądał zwrotu gotówki. Wówczas Sędziakowski postanowił wejść na drogę przestępstwa. Poza tym, że „z grzeszności” pożyczał Matejskiemu poważniejsze sumy pieniężne będące oczywiście własnością banku. Pieniądzy przekazywał przez Bank Polski do P. K. O., gdzie Matejski posiadał konto. Przekazy te uskutecznił, wystawiając czeki przekazowe z rachunku banku w B. P. Ażby ukryć przed dyrekcją bezprawne wystawianie czeków przekazowych, dokonywać musiał w księgach bankowych odpowiednich zmian.

W ten sposób nierzekło zarzeczony że Sędziakowski zamylał konto banku rachunkowej i konto B. P. saldem. Sędziakowski sądził, że Matejski życzone pieniądze zwróci. Obliczył, że zarobi na tranzakcji, drzewnej w W. międzyczasie kwota pożyczek do 100 tys. zł., a tranzakcja drzewnej udala się.

Okazało się, że Matejski nie miał bu kamienicę wartości 150 tys. zł., mu ojciec, również i Kłosowski, tego nie mógł Sędziakowskiemu zwrócić, pożyczki 70 tys. zł.,

nie mógł Sędziakowskiemu zwrócić, fraudowanej sumy.

Matejski tedy powierzył Matejskiemu Sędziakowskiemu: „Przekazaj 150 tys. zł. i wiedz do Szwajcarii” Sędziakowski wolał jednak złożyć stosowne nie w dyrekcji banku, co też uczynił.

Cała trójka znalazła się przed sądem. Sędziakowski przyznał się do sprzeniewierzenia, Matejski natomiast, że nie widział innej drogi, sądził natomiast, że Matejski w swoim istocie pieniądze mu zwrócił, wskłamał dwa oskarżenia, czuła się przytęferze zupełnie niewinni. Obrona Sędziakowskiego wniosła o łagodny wyrok i warunkowe jej zawieszenie.

Łata. Obrona Matejskiego i Kłosowskiego wniosła o uwolnienie swych mandantów. Sąd skazał Sędziakowskiego na 10 lat więzienia, a Matejskiego na 2 i pół roku, Kłosowskiego na 3 lata więzienia, oraz każdego z żonnych na 5 lat utraty praw obywatelskich.

Właściciel wielkiej piekarni

powiesił się na drzewie.

Z Wilna donoszą: W dniu wczorajszym w godzinach popołudniowych losem błyskawicy obiegła wiadomość o samobójstwie znanego w Wilnie kupca i właściciela hurtowni win i wódek przy ulicy Zawalnej Stanisława Bukowskiego.

Przed dwoma dniami Bukowski znikł nagle z Wilna.

Dokąd się udał i gdzie przebywał nikt nie wiedział, bowiem tragicznie zmarły nikogo o tem nie powiadomił.

Dopiero wczoraj w godzinach porannych tajemnica została wyswieślona.

Przejeżdżając szosą Niemieczyńską powiadomili posterunek policji w Poświętce, iż przy szosie na 6 kilometrze od miasta na jednym z drzew widać zwłoki mężczyzny w wieku średnim, ubranego dostojnie.

Po otrzymaniu tej wiadomości udali się przedstawiciele policji, którzy we wskazanym miejscu rzeczywiście znaleźli zwłoki wisielca. Z odnalezionych przy nim dokumentów ustalono, iż jest to mieszkaniec Wilna Stanisław Bukowski.

Po przybyciu na miejsce przedstawiciele władz sądowo śledczych zwłoki Bukowskiego przewieziono do kosztnicy szpitala św. Jakóba. Przeprowadzone dochożdenie policyjne rzuci pewne światło na przyczynę nagłego oszczerzenia miasta.

przez tragicznie zmarłego, oraz na dy, które skłoniły go do samobójstwa.

Stanisław Bukowski dobrze był w mieście. Przed laty prowadził w Krakowie, popularną w mieście kawiarnię i cukiernię. Nad rodziną Bukowskich wisło jednak fałum. Przed dwoma dniami debrał sobie życie brał jego, a tragicznie życie zakończył i Stanisław kowski.

Tragiczna śmierć Bukowskiego była w tyłkach kupieckich silnie wstrząsnęła.

Nikt z cierpiących

na reumatyzm, pedagrę i bóle stawów nie powinien wpaść w możliwość uzdrowienia, gdyż już wiele cierpiących odzyskało przy pomocy Totalu wiew. Tabletki Totalu bowiem skutecznie zwalczają te niedomagania, wstrząsają nagromadzenie się kwasu moczowego, ry, jak wiadomo jest przyczyną reumatyzmu. Nieszkodliwe dla serca, żołądka i innych organów. Spróbujcie i przekonajcie się sami, lecz żądajcie we własnym imieniu oryginalnych tabletek Totalu w wszystkich aptekach.

Twoi mali przyjaciele będą Ci wdzięczni, gdy MAŁY KURJER im zapnumerujesz

MAŁY KURJER

EDMOND JALOUX.

Seans.

Wiedzieć tajemnej, ćwiczyli w sztuce magicznej i opowiadali o tem jakieś sprasz. Live historie. Byłem omiesznelony ich praktykami, że lekłem się prosić ich o udział w nich. lecz przagnętem tego bardzo. Germain jakoś odgadł moje chęci i zaprosił mnie kiedyś z wielką pompą na seans spirytyczny. Z radością przyjąłem jego zaproszenie i jakkolwiek zarazem odczuwałem coś w rodzaju trwogi przed u kazanjem się groźnych widm.

Owego sławnego wieczora zastałem w Germain'a Pawła Arbilat i jego lochan kę, młodą, przeraźliwie chudą panią, rzekomo suchonocną, której bliska śmierć star-wia ulubiony temat rozmów moich przyjaciół. Miła ta osoba, która nigdy nie chorowała na gruźlicę, jest dziś jedną z najbardziej zadowolonych i prosperujących modystek dzielnicy „de l'Europe” — czas gdy mój biedny przyjaciel, Piotr Paweł, który tak tragicznie przeżywał się czekającym go ciemem, dawno już wniósł się z tego świata.

Obecność osoby, zagrożonej bliską śmiercią, ponadto ubranej żałobnie, jakby w zgodzie ze stanem swego zdrowia, wywarła na mnie przynajmniej wrażenie i wywołała we mnie napięcie nerwów, potrzebne do przeniknięcia mroków tajemnicy.

Zadaliśmy miejsca dookoła okrągłego stołeczka. Pogaszono wszystkie światła prócz małej lampki, i rozpoczął się seans. Po upływie kwadransa stołek zaczął wykonywać słabe ruchy. Serce zabiło mi. Dokąd dość sceny czynie odnosiłem się do wznających stolików, lecz te pierwsze ma nifenacje duchów przejęły mnie głęboko. Wkrótce potem stołek uniósł się i zaczął wypukliwać pewną ilość udezeń. Za-trzymał się regularnie, ilekroć liczba udezeń złożyła się na oznaczoną literę.

Czytali również dzieła, traktujące o wiedzy tajemnej, ćwiczyli w sztuce magicznej i opowiadali o tem jakieś sprasz. Live historie. Byłem omiesznelony ich praktykami, że lekłem się prosić ich o udział w nich. lecz przagnętem tego bardzo. Germain jakoś odgadł moje chęci i zaprosił mnie kiedyś z wielką pompą na seans spirytyczny. Z radością przyjąłem jego zaproszenie i jakkolwiek zarazem odczuwałem coś w rodzaju trwogi przed u kazanjem się groźnych widm.

Owego sławnego wieczora zastałem w Germain'a Pawła Arbilat i jego lochan kę, młodą, przeraźliwie chudą panią, rzekomo suchonocną, której bliska śmierć star-wia ulubiony temat rozmów moich przyjaciół. Miła ta osoba, która nigdy nie chorowała na gruźlicę, jest dziś jedną z najbardziej zadowolonych i prosperujących modystek dzielnicy „de l'Europe” — czas gdy mój biedny przyjaciel, Piotr Paweł, który tak tragicznie przeżywał się czekającym go ciemem, dawno już wniósł się z tego świata.

Obecność osoby, zagrożonej bliską śmiercią, ponadto ubranej żałobnie, jakby w zgodzie ze stanem swego zdrowia, wywarła na mnie przynajmniej wrażenie i wywołała we mnie napięcie nerwów, potrzebne do przeniknięcia mroków tajemnicy.

Zadaliśmy miejsca dookoła okrągłego stołeczka. Pogaszono wszystkie światła prócz małej lampki, i rozpoczął się seans. Po upływie kwadransa stołek zaczął wykonywać słabe ruchy. Serce zabiło mi. Dokąd dość sceny czynie odnosiłem się do wznających stolików, lecz te pierwsze ma nifenacje duchów przejęły mnie głęboko. Wkrótce potem stołek uniósł się i zaczął wypukliwać pewną ilość udezeń. Za-trzymał się regularnie, ilekroć liczba udezeń złożyła się na oznaczoną literę.

Zrazu wystukał raz jeden, potem dwa-nastęcznie razy, a wreszcie dwa. Zmienacka zbladłem ze wzruszenia:

— Zdaje mi się, że odnosi się to do mnie! — szepnąłem, przerażony. Istotnie, stół wypukła przedewszystkiem moje imię: „Alber”, a potem nazwisko: „Maximian”. Omal nie zemdlełem ze strachu.

Germain odezwał się.

— Duchu, — rzekł, — chcesz przemówić do naszego przyjaciela, Alberta Maximian, lecz przedewszystkiem powiedz, kto jesteś.

Stółek zawałił się; porczył się w jedną i drugą stronę, jakby się namyślał nad wydaniam swjej tajemnicy. Wkrótce po straszliwym wyniku wystukał to proste słowo: — Danje.

W owych czasach żyłem wielkie am bicje literackie, które „amigły” mi szczer- śliwie. N.e brakło mi także zarozumiało- ści, ale myśl, że sam Danje zwrócił na mnie uwagę — jak przyznać muszę — przochodziła wszystkie moje oczekiwa- nia. Nie wiedziałem, co górowało we mnie: lek, czy też duma.

— Duchu wielkiego poety, — rzekł Germain Bonjour, — przemów! Co masz do oznajmienia przyjacielowi naszemu Albertowi?

Stół wypukliwał długą odpowiedź. Wkrótce zdołaliśmy z trudem odcyfrować następujący wyroczenie:

— Niech przestanie pisać wiersze. Po- ezje jego są złe i nie mają żadnej war- tości.

Sąd ten przybił mnie zupełnie. Myśl, że Danje w głębi swej mogiły mógł wie- dzieć o moich próbach poetyckich, zdziwi- ła mnie niepomiernie, lecz opinja jego iry- towała mnie. Oczywiście podziwiałem, jak należał autora „Boskiej komedji”, lecz zadecydowałem, że nie mógł mieć wta-

ściwego pojęcia o nowoczesnej poezji. Stołek przestał się mną zajmować, po kil- ku jękach i ruchach uspokoił się zupeł- nie.

— No i co myślisz o dzisiejszym sean- sie? — zagadnął mnie Germain.

— To zdumiewające. Nie rozumiem już po tym fakcie, jak istnieć mogą nie- dowiarkowie!

— W przyszłym tygodniu pokazemy ci zgoła inne rzeczy jeszcze. Zobacysz „aporty” różnych przedmiotów. Dziś jesz- cze za wcześnie na to. Trzeba, żebyś się wpiersi oswoił z temi wielkimi tajemni- cami.

Pożegnałem moich przyjaciół. Bawie- łem wtedy tylko w przedziejście w Paryżu i zatrzymałem się na ul. Verneuil, w nie- mieckim, spokojnym, świeżo odnowionym i niezwykle czystym hotelu. Rozebrałem się i położyłem do łóżka, lecz było mi zu- pełnie niemożliwe zasnąć. Rewelacja, jak- iej doznałem, naprężyła mi nerwy do stopnia, którego opisać nie potrafię. Drgały we mnie jak struny rozegranych skrzypiec. Przewracałem się na łóżku, to zapalałem, to gasiłem elektryczność — słowem stałem się zupełnie bezbronny przeciwko groźbie bezsenności. Zmienacka zatrzeszczał jakiś mebel. Pokój mój miał zupełnie nowe umeblowanie z sosny norweskiej, więc obław ten był rzeczą zu- pełnie naturalną. Pomimo to myśł absur- dalna przeszła mi mózg i odrzuca za- gnężdżiła się w nim z siłą opętańczą. U- roblem sobie: „Jeżeli policzę pojedyncze przaski, może usłyszę jakieś zdania. Ale, gdy zaczną przemawiać meble, co po- cznie z sobą?” — Myśl ta doprowadzała mnie do szaleństwa. Meble w pokoju, jak by świadome mojej trwogi, zaczęły przes- zać ze wszystkich stron; aby dowieść sobie samemu niedorzeczność moich przy- suszeń, zaczęłam szisać z nich mowa-

szmy. Jakś złośliwy chochlik chciał zmuszać mnie zawsze do dodawania ku jednostek, ilekroć wyraz pogodził uzupełnienia. Kto wie, czy w głębi świadomości mojej, walczącej z moją mocną, nie liczyłem na to, że Danje, prawy swój błąd i przyjdzie mi powie- że zostanie wielkim poetą. Powiedziałem wyrazem logiczną spojrze- łą z sobą: „Pies... Wybrzeża... nowaga... Serce rozszalało mi się, oblawał mnie zimny pot... dygotałem w febrze, a pomimo to, podlegając mu, musiał niepojętym przynusowem sta- wiałem rachować wyrazów... wkrótce wyszukały, czy też zasuszone wa- łem sobie jakieś niedokuczności.

„Idź nad m...” Czy oznaczało to, że czy mogiłę? Poczułem się przez tajemniczą, wyższą potęgą, rzyłem, że nadszedł kres moich dni.

Wkrótce światło dniem wyprze- mnie od trwogi, lecz nie odebrałem go przekonania. Namyślałem się, że studując ksiąg wiedzy tajemnej, wolnie się od zła i pokonać ukryte siły.

Oczywiście pobiegłem do Germain'a Bonjour z dramatycznym opozumem straszliwej nocy. Spodziewałem się, że zostałem wciągnięty w światło dostępnych tajemnic. Germain w- zamian odpowiedzi zwrócił się do mnie: — Pawła.

— Powiedziałem mu prawdę? Na potwierdzenie skłoniłem go, Pawła dowiedziałem się, że Germainem była figlem mnych przy- Wstydziłem się swej letkowaności, wolałem śmiać się z nimi, niż obawiać się istotne oburzenie.

I raz na zawsze wytręciłem się z tu w czasach sniłyshy...

Różny przec

Garb... rozgrywki o mistrzostwo... naogół wyniki oceniane... większą możność ocenięcia... tych zespołów.

czterech wypadkach zwyciężył... jedynie we Lwowie Czarni... że nawet na własnym boisku... zwyciężyć. Również do boju... Pognoni i L. K. S. ... okazał się jeszcze naogół... przegrał zupełnie załuzenie... Łodzianie zwyciężyli pewnie... Ligę, choć widać było że grają... mecz, gdyż pod koniec... opadli na siłach.

zwyciężył zespół „Warszawy... zimo że zmocniona nowymi... rozgrywkami, przegrany ju... Drużyny warszawskie Le... odniosły zwycięstwa. Wo... w najwięcej zwycięstw. Wo... w największą ilość punktów... w całość tabeli... rozstrzygnąć na swą k... mecz, bije Wartę. Przym... zwyciężył, groźni na własnym... musieli w wielu wypadkach... z sukcesem na wyjazdach... najbliższych niedzieli rozegrane... dalsze mecze ligowe.

KURS KROJU WOJSKOWEGO

w Instytucie Rzemieślniczym.

Wydział Rzemieślniczy organizu... maja i czerwca b. r. kurs... w programie przewidziano... w tym zakresie, autany księgowanie i... klasy będąc prowadzi kroje... wedy p. Winarski. Program p... 100 godzin wykładowych. W... Dla niezasobnych stosowa...

Przyjmuje do 25 kwietnia... Sekretariat Inst... ul. Gdań... do 10 do 15 codziennie.

Wielkie szczęście uśmiechnię

TABELA WYGRANYCH PAŃSTWOTW

W 25-ym dniu ciągnięcia... polskiej loterii państwowej, wygr... następujące:

5,000 zł. nr. 719 38482 58783

10,000 zł. nr. 12328

100,000 zł. nr. 187446

500,000 zł. nr. 20396 28235 35660 34494

1,000,000 zł. nr. 53637 50843 72613 74597 81007

5,000,000 zł. nr. 102295 117295 132133 132504

10,000,000 zł. nr. 925 4618 5976 6144 1375-

100,000,000 zł. nr. 27791 29899 87760 40757 41548

500,000,000 zł. nr. 48332 55417 56744 58574 50597

1,000,000,000 zł. nr. 77085 82701 83784 84003 87758

5,000,000,000 zł. nr. 102405 103160 112278 117380

10,000,000,000 zł. nr. 136451 137494 144763 146881

50,000,000,000 zł. nr. 154874 155413 156163 158962

100,000,000,000 zł. nr. 479 1101 4977 7493 808

500,000,000,000 zł. nr. 10944 12241 12374 12670 16328

1,000,000,000,000 zł. nr. 20776 21106 21106 25006 28194

5,000,000,000,000 zł. nr. 31746 33184 33234 33829 34604

10,000,000,000,000 zł. nr. 43431 44976 52358 52362 53330

50,000,000,000,000 zł. nr. 56626 57972 59332 59432 59792

100,000,000,000,000 zł. nr. 63190 64790 65545 66566 67760

500,000,000,000,000 zł. nr. 75836 77908 85946 86114 86218

1,000,000,000,000,000 zł. nr. 91596 92668 94518 94986 95046

5,000,000,000,000,000 zł. nr. 110961 112340 112570 114885

10,000,000,000,000,000 zł. nr. 119190 119411 124785 124782

50,000,000,000,000,000 zł. nr. 132855 133896 137871 140033

100,000,000,000,000,000 zł. nr. 146646 145919 146533 146810

500,000,000,000,000,000 zł. nr. 152459 154435 156274 158143

10,000,000,000,000,000 zł. nr. 131 84 209 15 373 29 415 26 30

50,000,000,000,000,000 zł. nr. 812 68 98 916 17 108 1052 62 71

100,000,000,000,000,000 zł. nr. 907 50 86 74 410 544 713 42 81

500,000,000,000,000,000 zł. nr. 117 89 216 78 86

Katastrofalny odplyw mlodziezy ze srednich zakladow naukowych w Niemczech.

Ciezki kryzys gospodarczy w Niemczech znajduje rowniez swuj wyraz w szkolnictwie, ktorego obraz ulega wielkiemu przeobrazeniu. Typowym jakim przykladem ostatniej fazy rozwojowej szkolnictwa niemieckiego sa nierzadnie ciekawe cyfry odnoszace sie do pieciomilionowej stolicy Niemiec — miasta Berlina.

W ostatnich dziesieciu latach liczba szkol powszechnych w Berlinie musiano znacznie zredukowac i polaczyc wielka ilosc szkol powszechnych.

Liczba urodzen w Berlinie coia sie bowiem z roku na rok, a szczegolnie w ostatnich czasach przyrost ludnosci jest niezmiernie niski. Z tego tez powodu i w gimnazjach w ostatnich latach zaznaczy sie powazny odplyw uczni. Tak samo wiec z koniecznosci nastapilo polaczenie szkol gimnazjalnych. Ostatnio jednak cyfry sa tego rodzaju, iz wskutek zmniejszenia sie liczby zgloszen uczniow do gimnazjow, musiano w srednich szkolach przystapic do dalszej redukcji, a mianowicie w nowym roku szkolnym, rozpoczynajacym sie w Niemczech jak wiadomo, po swiatach wielkanocnych, skasowano

50 pierwszych klas.

czyli tzw. sexty. Wysoka ta cyfra dla jednego tylko miasta Berlina. Bardzo znaczny jest ten malejacy doplyw uczni do gimnazjow i — jak juz zaznaczylismy — spowodowany glownie przesileniem gospodarczym — oraz podwyzszeniem czesnego jak i zniesieniem systemu ulgowego w placeniu czesnego. W tym roku zatem zgloszono do srednich zakladow naukowych Berlina okolo 4,000 uczniow mniej niz w roku ubieglym.

W zwiazku z tem zaznacza sie znaczny przyrost liczby dzieci do szkol powszechnych.

Niespodziewany ten wzrost wynosi w nowym roku szkolnym

przeszlo 10,000 dzieci

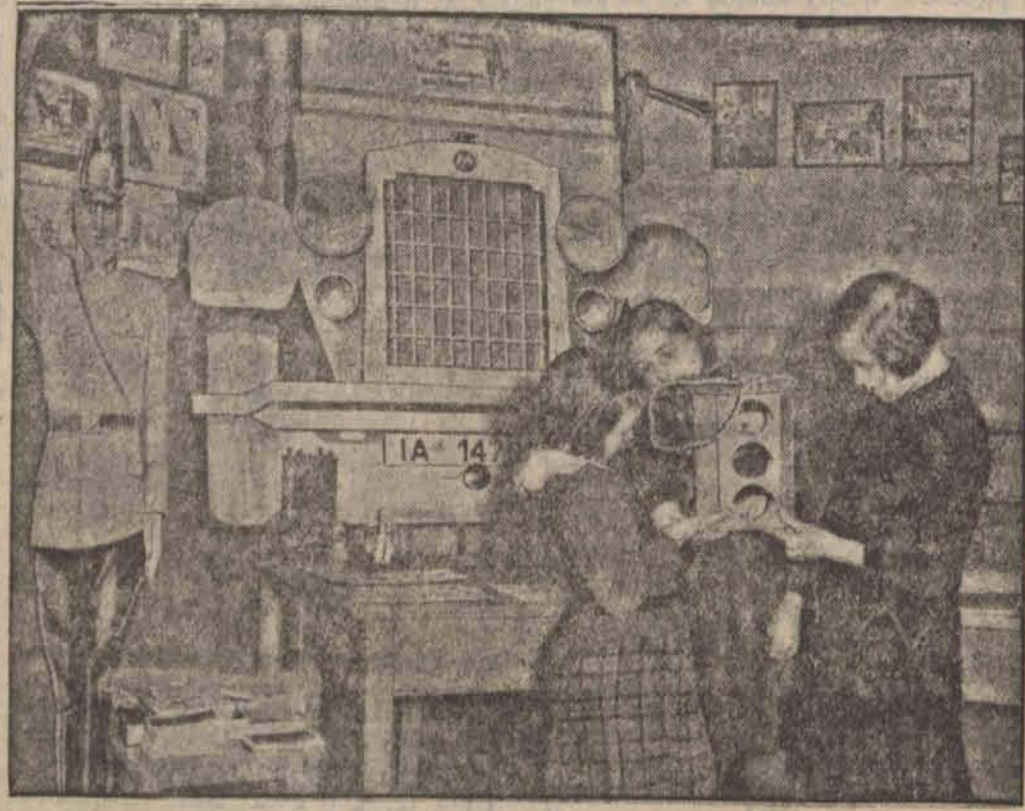
dla miasta Berlina, przez co trzeba bylo przeprowadzic szereg zmian organizacyjnych w szkolnictwie powszechnem stolicy Niemiec. Ogolem liczba uczniow szkol powszechnych Berlina wynosi obecnie 284,000.

Katastrofalnie przedstawia sie zmniejszenie sie liczby uczniow w wyzszych szkolach zawodowych. Z dotychczasowej liczby 123,000 mlodziezy uczacej sie w

tych uczelniach, pozostalo obecnie tylko 67,000.

Przesilenie gospodarcze w tych tytach szkol uwydatnia sie bardzo powaznie. Trudno bowiem o wolne posady praktykantow i dlatego pomija sie szkoly zawodowe. Szkoly fahowe w Niemczech stoją zatem przed zagladą. Z tych kilku danych statystycznych odnośnie do miasta Berlina, bedzie mozna wysnuc sobie obraz o przyszlym rozwoju szkolnictwa w Niemczech.

Nowy dzial nauki szkolnej.

W berlińskich szkolach wprowadzono specjalną godzinę nauki, dla zapoznania dzieci z nowoczesnym ruchem ulicznym i sposobami unikania niebezpieczeństw.

Czy uda się rzucić punkt świetlny na księżyc?

Na posiedzeniu niemieckiego „Tow. dla fizyki technicznej” w Berlinie przed

stawil dr. Jentzsch z Jeny interesujacy problem teoretyczny. Chodzi o to, czy jest rzecza mozliwa wyslac z ziemi na ksiezyc znak swietlany takiej sily, by odbity od naszego trabanta powrotil na inny punkt ziemi, co innymi slowy byloby rzuceniem

telegrafu swietelnego

przy pomocy ksiezycy. Teoretycznie mozliwosc taka istnieje, praktycznie jednak rozbija sie chwila o brak dostatecznie silnych zrodel swiatla. Gdyby bowiem zastosowal najslabsze elektrody węglowe i zaopatrzyl lampę lukową w zwierciadło o srednicy 10 m., wówczas w najlepszym razie efekt takiego swiatla na ksiezycu bylby rowny sile swiatla gwiazdy pierwszej wielkosci. A poniewaz nawet w czasie zupełnego zaćmienia ksiezyc jest oświetlony przez gwiazdy (podobnie jak ziemia podczas bezksiezycowej nocy), wiec skutek refleksji

nie dalby się stwierdzić.

Najsilniejszy reflektor znajduje się obecnie w Jenie. Wysyla on ostre konury swietlne do wysokosci 34 kilometrow, a wiec do wysokosci wprost zawrotnej, bedacej jednak zaledwie 1/10,000 czescia odleglosci ksiezycy od ziemi. Przy dalszych udoskonaleniach techniki moze uda się kiedyś rzucic punkt swietlany na ksiezyc, co dla badai fizycznych i astronomicznych miało by ogromne znaczenie. Badz co badz swiatlo na drodze i ksiezyc i zpowrotem zuzywa 2 i pół sekundy, a wiec do swiadczenia w warunkach ziemskich czas nieosiagalnie dlugi.

Człowiek — osa.

Występy tajemniczego osobnika.

W ciągu trzech ostatnich tygodni ogromne zaniepokojenie wśród ludności Trjestu wywołala — jak donoszą z tego miasta do londyńskiego „Timesa” — tajemnicza i dotychczas nie zidentyfikowana osobnosc, która ochrzczono nazwą „człowieka osy”.

Zagadkowa ta osobnosc ukazywala się na ulicach Trjestu wieczorami i zadawala mlodym kobietom uderzenia szczyrym. Zadawane w ten sposób rany byly

najczesciej dość lekkie, niektóre jednak z kobiet ranionych musiały poddac się leczeniu szpitalnemu.

Ogolem poronionych bylo w ten sposób dwadziescia kobiet, wobec czego po ulicach miasta zaczely krązyc wieczorami specjalne patrole policyjne i ochotnicy,

mlode zaś kobiety nie wychodzilą z domu bez eskorty.

Do redakcji dziennika trjesteńskiego „Picolo” nadszedl list, podpisany „Człowiek osa”, ktorego autor oswiadcza, ze chcial w barbarzyński ten sposob, ukarac mlode kobiety za nieprzystojne ich stroje podczas Wielkiego postu, poczem dodaje, ze lekcia ja stala się zapewne skutecznaz, a poniewaz post się skonczyl, piszący postanawia

zaniechac swych czynnosci. Istotnie, juz w Wielką sobote zadna z mlodych kobiet trjesteńskich nie byla na pasjowana przez „człowieka osę”.

Zdaniem redakcji „Picolo”, autorem listu musi być rzeczywiscie poszukiwany brodnarz, ktorego czyny mozna wytlumaczyc tylko obledem religijnym.

Sukcesy elektronarkozy.

Skuteczna walka z bezsennością.

Czy metody Leduc'a znajdują zastosowanie praktyczne?

Nowe widoki w dziedzinie narkozy otwieraja doświadczenia glownego dzisiaj eksperymentatora francuskiego Leduc'a. Leduc wykazal, ze przepuszczenie przez głowę prądu elektrycznego, przerywanego 100 — 1000 razy na sekundę, wywołuje

zjawisko sztucznego snu.

Wykonal on szereg doświadczen na zwierzetach, umieszczajac na czole i w okolicy ledzwiowej dwie elektrody, przez które przepuszczal prad o napieciu 35 wolt i natężeniu kilku miliamperow.

W chwili wlaczenia prądu zwierze pada i wystepuja u niego drgawki, które po 10 sekundach ustepuja i zjawia sie spokojny, równomierny sen.

Po przerwaniu prądu zwierze odzyskuje natychmiast przytomność.

Po wielu doświadczeniach na zwierzetach laboratoryjnych i bydlatkach przeznaczonych do uboju, nabral Leduc takiego zaufania do swojej metody, ze postanowil wykonac eksperyment

na własnej osobie.

by się przekonac o mozliwosci zastosowania swojej narkozy elektrycznej u ludzi.

O przebiegu autoeksperymentu zdaje Leduc i dwaj jego asystenci następujaca relacja: Po wlaczeniu prądu i odpowiednim wzmozczeniu jego natężenia odczul Leduc początkowo

niemile sensacje w skórze, które jednakże wkrótce ustapily miejsce znieczuleni nog i rak. Równocześnie wystapilo na krótki czas zacerwienie skóry, oraz drgawki miedni twarzy, szyi i przedramienia. Po chwili nastapilo porazenie wladzy w miedniach. Mowa byla w pierwszej chwili utrudniona, a potem zupełnie niemozliwa.

O swych ciekawych wrazeniach z narkozy powiada sam Leduc, ze w chwili wpadl w rodzaj snu, w czasie go slyszal, co się wokol niego dzialo, czuwal dotkniecia i ukłucia, tak jak odczuwa na zdrtwialych koniach.

Miał poczucie wielkiego niebezpieczeństwa, lecz nie mógł krzyczec.

W momencie, gdy asystenci wstawili prad do 35 wolt i 4 miliamperow, Leduc juz glęboko śpi on jeszcze trafil zupełnie świadomości.

Na tem doświadczenie przerwano minutka snu. Powtorzono je jeszcze Leduc'a i zastosowano dwukrotnie na ludzi dla wykonania drobnych operacyjnych.

Dalsze próby przerwal niewolny wypadek. Chodzilo o 80-letnia

te z rakiem wargi.

u której nie mozna bylo zadną konać z wyzycznej narkozy z powodu sklerozy naczyń krwionośnych. Odbito się przeto z koniecznosci na elektryczną i zabieg udal się. Na czwartym dniu po operacji nagle podniosła chorej temperatura do 40.2 C. i zmarła. Przyczyną byly zmiany sklerotyczne w mózgu, lecz czy nie przyczynila się też do śmierci

Od rozstrzygnięcia takiego przez dalsze eksperymenty na zwierzetach dalszy los i zastosowanie narkozy u ludzi metody Leduc'a.

XOX

Janusowe oblicza Anglików

Kompromitująca nazwa.

Dnia 14 stycznia 1858 r. spiskowiec włoski Orsini, dokonal w Paryżu zamachu bombowego na Napoleona III w chwili, gdy cesarz jechal z małzonką do opery. Para cesarska ocalała, natomiast wzbuch bomb

zabil 10 osób z tłumy publiczności, przygladajacej się przejazdowi cesarza, a 150 osób odniosło rany.

Orsinię, bedącego glównym sprawcą zamachu, do którego nalezalo też cale grono zbiedzów włoskich, aresztowano oddano pod sąd i stracono.

Jak wykazalo śledztwo, zamach przygotowany byl w Anglii, a bomby do niego uzyte, sporzadzono w Birminghamie, wiec opinia francuska skierowala swe oburzenie przeciwko Anglii, oskarzajac ja, ze naduzywa prawa azylu, dajac schronienie

rozmaitym zbrodniarzom.

Wówczas to w monarchistycznej prasie paryskiej wytonila się nazwa „obudnego Albionu”, która wnet stala się popularna i od tego czasu stosowana byla czę

sto w artykulach politycznych i w twornowania dwulicowej polityki angielskiego.

Oburzenie przeciwko Anglii dozwet do tego stopnia, ze w adresach sowanych przez pulki armii francuskiej do cesarza, a wyrazajacych radę wodu ocalenia pary cesarskiej, znalazlo się też zyczenie, aby armia francuska mogla ruszyc na Londyn i zbiorc to „gniazdo rozbójnicze”.

Sprawa ta odbila się również w parlamencie angielskim. Pewna liczba słow do izby gmin zaladala, aby sował surowej i okrojonej prawy. Rząd jednak odmowil i podal się mialsi. Aresztowano następnie w Londynie jednego ze spiskowców wloskich, choć nie ulegalo wątpliwosci, ze on był w organizacji zamachu, to angielski sąd przysięgłych uwolnil odpowiedzialności.

Wyrok ten tembardziej utrudnił Francji nazwę „obudnego Albionu” czasu jednak wielkiej wojny zapozn już o niej zupełnie.

XOX

Zręczne zęby Indjanek.

Osobliwe arcydzieła sztuki.

W amerykańskim czasopiśmie „News Letter” znajdujemy bardzo ciekawy artykuł piora Franciszki Densmore p. t. „Zaginiona sztuka kobiet indyjskich Chippeway”. Ktoby, opierajac się tylko na tym tytule próbował się domysleć, o jaką sztukę chodzi — nasunęloby się niewątpliwie przypuszczenie, że idzie o jakiś artystyczny przemysł tkacki czy o coś podobnego... Z wielkim tedy zdumieniem, a nawet pewnem niedowierzaniem, czytamy, że owe czerwonoskóre damy umialy wykonywac

prawdziwe arcydzieła przy pomocy zębów i to na — korze brzozowej.

Niedowierzanie nasze musi jednak zniknac, wobec rzeczywistych dowodów, jakie są liczne fotografie zawarte w owem czasopiśmie, a dostarczone przez p. Densmore, która żywo interesuje się sztuką kobilec, specjalnie zajela się tą dziwną badz co bądź dziedziną, na którą przypadkowo natknęła się w swych poszukiwaniach etnologicznych...

Widzimy zatem na białej korze brzozowej bardzo piękne rysunki „wygrzyzone” niewątpliwie zębami, a przedstawiajace rozmaite sceny z życia Indian szczeru Chippeway. Oto np. kilkunastu tańczących Indian tworzy piękny

doskonale skomponowaną calosc...

Tak znowu widzimy motyle, liście lub inne przedmioty, polaczone w harmonijne wzory...

Osobliwa ta sztuka wymarła — zdaniem miss Densmore — conajmniej przed

50 laty... Uprawiano ją w porze wczesnej, jak i robotnicy dzisiejsi, gdy kora brzozowa jest gipka i w siebie do tego rodzaju poczynają. Odsta iż wobec nietrwalosci tego rodzaju sztuki przewaznie ulegaly zniszczeniu, mo wszystkie jednak udalo się zmalsmore zebrać kolekcję, złożoną z 170 sztuk przy-

Dziwnymi zaiste drogami wędrował z Apollinem...

Podsluchane.

SPRZECZKA.

Ona: — Nie zaslužyles na jaką jak ja.

On: — Nie zaslužylem również umatyzm a jednak, niestety mam go!

W CZASACH KRZYŻYSŁU.

Ojciec: — Bardzo to pięknie, chce poslubic moją córkę. A czy pan może utrzymac rodzinę?

Konkurent: — Naturalnie.

Ojciec: — Hm... Niech się pan zastanowi. Nas jest siedem osób.

ON NIE MOŻE...

Ona: — Augście, ty mnie nie kochasz. Inni meżowie za swojemi żonami by w ogien.

On: — Tak, ale ja nie mogę. Mam loidowey kołnierzyk.

Nie szcędźcie ofiar na najbiedniejszych.

Koń bez ambicji.

Skarga sądowa artystki.

Właściciel znanej stajni wyścigowej w Budapeszcie ochrzcił jednego konia imieniem popularnej artystki węgierskiej, nie porozumiewajac się z nią poprzednio. Koń brał udział w szeregu biegów, ale stale osiagal złe miejsca. Przyjaciele artystki naciągali ją z tego powodu, wspominajac ciagle o powolnej szkapie. Artystkę zirytowala wreszcie ta heca, zaskarzyla więc właściciela stajni o odszkodowanie. W skardze powolala się na to, że niewłaściwe porównanie jej z pobawioną ambicją szkapą szkodzi jej reputacji. W rezultacie procesu sąd przyznał

artystce odszkodowanie. Cała sprawa odbila się glównem echem w Paryżu, gdzie podchwycyli ją tamtejsze dzienniki. W stolicy Francji bowiem powszechnie praktykują nadawanie koniom nazwisk aktorów i artystek filmowych. M. in. przypominano sobie skandaliczne występy konia, noszącego miano „Greta Garbo”. Dowcipni feljtonisci prowokują gwiazdy i gwiazdorów do pójcia w ślady artystki węgierskiej. Zaroiłoby się więc od procesów, które stalyby się obfitszym źniewem dla obrońców i dla publiki sądowej, czyhajacej na sensacje.

Taniec ośmiu starców.

Tajemnica długowieczności.

Nagła śmierć sędziwego Turka, Zara - Aga, który — jak wiadomo — uchodził za najstarszego człowieka na świecie i miał rzekomo dosięgnąć metyżale mowego wieku 148 lat — czyni aktualnym

problem długowieczności. Zara - Aga, choć tak wysoki wiek, do którego się przyznawał, jest rzeczą wątpliwą, miał z całą pewnością ponad sto lat.

Im dalej siegamy w przeszłość, tem częsciej spotykamy ludzi, którzy osiągnac mieli wiek między 100 a 120 laty. Epimedes żył lat 153, sofista Gorjasz z Leoncjum — 107, Demokryt — 109, Izostrates i stoik Zeno — każdy około lat stu.

Liczne przykłady długowieczności przytaczają Cicero i Plinusz. Aktorka starozytna, Lucinja, ciesząc się niegdys olbrzymią sławą, zjawiała się jeszcze jako 100-letnia staruszka na deskach scenicznych. Inna aktorka, Galeria Ciapiola grała jako 104-letnia staruszka.

W średniowieczu i czasach Odrodzenia nie brak również ludzi sędziwych. Sławny uczony Franciszek Bacon zebrał liczne fakty z tego okresu. Bacon opowiada, że podczas pewnej zabawy w hrabstwie Hereford tańczylo ośmiu starców, którzy

razem mieli 800 lat!

W „Galerji statulków” opisuje Karol Lejancourt życie 120 osób, które żyły przeszło 120 lat. Wśród 12-tu, których długowieczność jest istotnie zadziwiająca, zmarł „najmlodszy” Jerzy Wunder w wieku 160 lat, a obaj najstarsi Piotr Czontou i biskup Kenligreu w wieku 185 lat!

Do zadziwiającego wieku doszedł

Redaktor naczelny: Franciszek Probst.

Dłbno w własnej maszynie rotacyjnej w Łodzi przy ulicy Karola Nr. 2.

Za wydawnictwo odpowiada: Władysław Stypkowski. Za redakcję odpowiada: Roman Furmaniak.

Fragmenty z sąsiedniej strony: Sprawca zamachu prezydenta Banku Rzeszy, Oficjalny komunikat, Walka zarobk...